Μεσημέρι Παρασκευής. Η τελευταία του φετινού Απρίλη. Ασυνήθιστα υψηλές για την εποχή θερμοκρασίες. Πύλη του Αδριανού. Το αδιαχώ ρητο. Μάζες Ασιατώ ν, Ευρωπαίων, Αμερικανώ ν τουριστώ ν, αδειάζονται ως ανθρώ πινο υλικό, από κλιματιζόμενα, ογκώ δη λεωφορεία που δημιουργούν κυκλοφοριακό έμφραγμα στις εγγύς οδικές αρτηρίες της πρωτεύουσας.

Το υλικό, με βήμα γρήγορο, με το χρόνο να πιέζει, έτσι ώ στε να προστεθεί όσο το δυνατόν περισσότερη τουριστική δόση, στο μικρότερο χρονικό διάστημα. Το προβλέπει άλλωστε και το κόστος που κατέβαλε, ο κάθε άμοιρος που κατέφθασε από την άλλη άκρη της γης, της ομώ νυμης βιομηχανίας όμηρος.

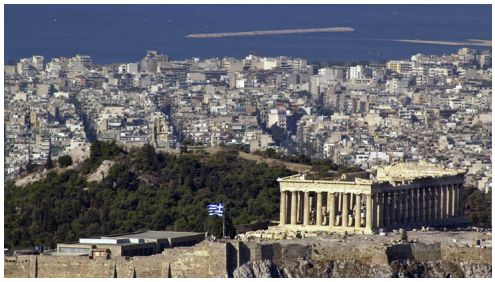

Ιδρωμένα κούτελα, χαμένα βλέμματα μέσα στο πρώιμο καλοκαίρι, μα και χαρούμενα πρόσωπα με υψωμένα κινητά, για τις απαραίτητες σέλφυ, τα αποδεικτικά στοιχεία του: «πέρασα κι εγώ από εκεί», οδεύουν όλα μαζί, προς την Ακρόπολη των Αθηνών. Σακίδια στην πλάτη, γουλιές νερού, το εφήμερο κυνήγι μιας σκιάς και η προσμονή για ένα ακόμα κύμα από δροσερό αεράκι.

Τόνοι καυσαερίων αναδύονται από χιλιάδες εξατμίσεις μποτιλιαρισμένων οχημάτων. Ο προγραμματισμός για μετακίνηση με τετράτροχο ξεφεύγει από κάθε πρόβλεψη, ακόμα και τα δίτροχα δυσκολεύονται, ενώ τα νεύρα των ιθαγενών δοκιμάζονται. Ωστόσο, υπάρχει και ντόπιο υλικό, που ξετυλίγει την καθημερινότητά του, πάνω στα τραπεζάκια των καφενείων, ατάραχο, ελαφρύ, ενίοτε και εύθυμο.

Το ξενοδοχείο στην αρχή της Συγγρού με τέσσερα αστέρια στην προμετωπίδα, ορθώνεται επιβλητικό με τους επτά ορόφους του και θέα ένα από τα αρχαιότερα μνημεία του δυτικού

Πολιτισμού. Τον ναό του Ολύμπιου Δία, ή έστω ότι έχει περισσέψει μετά από 26 αιώνες ταλαιπωρίας. Λίγα παράθυρα ανοιχτά. Σε κάποιο ένοικοι. Σε άλλο, η φιγούρα μιας καθαρίστριας. Η εικόνα αυτή, οδηγεί σε τρείς παραβολικές ερμηνείες, σχετικά με την εποχή που ζούμε.

α: Η αισιόδοξη:
Η πληγωμένη Ελλάδα, στηριγμένη από την βαριά της βιομηχανία, τον Τουρισμό, με πολύ προσπάθεια, με πολύ δουλειά και αγωνία, ξεφεύγει σιγά - σιγά, από το πονεμένο μνημονιακό παρελθόν της. Διαφεύγει από τον αυστηρό και ταραγμένο κλοιό που της επιβλήθηκε και οδεύει, καθαρή και περήφανη πια, στο ευρωπαϊκό της πεπρωμένο. Κοινώς: και ξανά προς τη δόξα τραβά.

β: Η απαισιόδοξη
Η Ελλάδα δεν είναι πια, παρά η καθαρίστρια του ξενοδοχείου. Όπως η κοπέλα που έβγαζε με μόχθο το βιός της, δίχως ιδιαίτερες προοπτικές καθαρίζοντας δωμάτια. Ενός ξενοδοχείου που κάποτε της ανήκε, που κάποτε είχε τον έλεγχο, σχεδόν διάλεγε τους πελάτες της. Μα έκανε τα λάθη της και τώρα τα πληρώνει και επιβιώνει καθαρίζοντας, την πάλαι ποτέ περιουσία της.

γ: Η ρεαλιστική.
Η Ελλάδα που ξέραμε απεβίωσε. Το ευρωπαϊκό κοστούμι, της έπεσε βαρύ, ως ξύλινο παλτό. Το κουιντέτο: απελευθέρωση τραπεζικής πίστης (’96), περιπέτεια Χ.Α.Α. (’99), ενιαίο νόμισμα (’01), Ολυμπιακοί αγώνες (’04), Μνημόνια (‘09 +), αποδείχτηκε ασήκωτο. Ήταν οι τελευταίες πράξεις ενός δράματος, με αρκετά στοιχεία φάρσας.

Από τη στιγμή που δεν υπήρξε η επιθυμία ή η δυνατότητα ρήξης, πάμε σε μια επώδυνη μετάβαση που κανείς δεν ξέρει πόσο θα διαρκέσει και που θα καταλήξει. Σαν να πλέουμε σε νερά άγνωστα, επιβάτες σε ένα δρομολόγιο, όπου οι δικοί μας καπεταναίοι, ύπαρχοι και μηχανικοί δεν έχουν λόγο, ούτε στο σιτηρέσιο. Μέχρι να φθάσουμε κάπου, αν υποτεθεί ότι υπάρχει λιμάνι για αυτό το βαπόρι των πολλών χρεοκοπημένων και ολίγων ωφελημένων, θα πυκνώνουν τα πούλμαν των ορδών που ανακάλυψαν τον φτηνό προορισμό και θα πανηγυρίζουμε, καθώς θα προσφέρουν τα εχέγγυα των δόσεων.

Μα η πατροπαράδοτη φιλοξενία θα μετατραπεί, καθολικά, σε ένα πληρωμένο χαμόγελο. Σε μια βίζιτα, σε μια ξεπέτα.